

בלבני משכן אבנה

כל החומר המופיע בעלון זה חדש

אם נראה לבני אדם שיש יותר מכח אחד להכיר מציאות, ההגדרה העמוקה לכך היא מבוררת מאד, שבעצם הם מעולם לא הכירו מציאות. כמעט כל ההכרות שאנו מכירים כאן בבריאה, הם לא הכרות של מציאות, אלא הם מערכות של הכרת תנועת המציאות, ולא הכרת עצם המציאות עצמה, המציאות עצמה לא ניכרת להם, וכל מה שניכר להם זוהי תנועת המציאות, התפשטות והתכווצות.

אפילו ברובדים יותר עליונים יכולה להיות הכרת המציאות מכח תנועה. גם הכרה רוחנית יכולה להיות הכרת תנועה ולא הכרה עצמית. ישנם הרבה מאד נשמות ששכרם בגן עדן אפילו במשך אלפי שנים הינו הכרת תנועות בלי הכרת מציאות.

אין אמונה שלא מאמינה במציאות, מי שלא מאמין במציאות הרי שהוא מאמין בדמיונות. וכמו שנתבאר, הכח היחיד להכיר מציאות הוא מכח האמונה. מי שיש לו כוחות אחרים שהוא מכיר מכוחם מציאות, ויש לכל אחד מאתנו הרבה כוחות כאלה, בעצם הוא לעולם לא מכיר מציאות, כנ"ל. ומכיוון שעל דרך כלל רוב רובם של הנפשות כח האמונה אצלם הוא לא כח ההכרה השורשי בנפש, אלא הכוחות החיצוניים יותר הם כוחות ההכרה בנפשם, לכן ההכרה שלהם במציאות היא מוקטנת עד למאד. מי שכח האמונה נמצא אצלו בנפש, בעצם הוא אדם שחי במציאות, ולכן הוא חי את הבורא יתברך שמו. ■

המשך בע"ה שבוע הבא - מסדרת דע את אמונתך...001_

הגדרת מהות האמונה והגדרת מציאות (שלוש עשרה העיקרים

לרמב"ם) בקול הלשון 3<2<1

לא טעמתי, לא ממשתי, אעפ"כ אני מאמין שהוא קיים. אולם לא זוהי הגדרת אמונה.

נחדד. אמונה היא הכרת הדבר כפי שהוא קיים בשורשו. כלומר, הכרת כל דבר מצד קיומו העצמי, ולא מצד ההלבשה של ההכרות מכח מערכת הדעת, או למטה מכך, מכח מערכת חמשת החושים. ישנה מציאות, ואם ישנה מציאות אזי בהכרח שיש הכרת מציאות. כל מציאות הוא מלשון צא, יצא, נתגלה, כנ"ל, אם הדבר לא ניכר ונגלה, הוא לא נקרא מציאות. כל מציאות עניינה דבר שיצא מהעלם לגילוי, שהוא הוא בר, כמו שמאריך הלשם ב"הקדמות ושערים". ואילו הוא אינו בר הכרה, הוא לא נקרא מציאות. לפ"ז בעסקנו בהכרת מציאות הבורא יתברך, "מציאות הבורא" כלומר התגלותו של הבורא.

כעת עלינו להבין ברור. הכח היחיד להכיר מציאות הוא רק עם כח האמונה. כל מציאות היא התגלות של אותה הויה. שאר כל הכוחות כולם שאנו מכירים, אם זה מערכת המוחין - חכמה בינה ודעת, ואם זה מערכת החושים - חמשת החושים, אינם מכירים את המציאות בשורשה, אלא הם מכירים את תהלוכת ופועל המציאות, אבל הם לא מכירים את המציאות כמות שהיא.

הכרה של מציאות היא רק ע"י כח אחד בלבד, כח האמונה, אין כח אחר להכיר מציאות. על זה נאמר לשון הנביא, "בא חבוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה" (מכות כד.). "והעמידן על אחת" פירושו, שיש רק כח אחד בלבד להכיר מציאות - "וצדיק באמונתו יחיה".

י"ג עיקרים

ויסודות האמונה לרמב"ם

ביאור הדברים. ישנם כמה כוחות להכרת המציאות. ראיית העין זהו סוג אחד של הכרת מציאות, שמיעת האוזן זהו סוג נוסף של הכרת מציאות, וכן שאר החושים, הרחה, טעימה, מישוש אלו הם סוגים נוספים של הכרת מציאות. כמו-כן, ידיעה זהו עוד סוג של הכרת מציאות, שהאדם מקיש דברים בשכלו, שכלו מחייב שהדבר קיים. לדוגמא, דבר שזז, שכלו מכריח שיש מי שהזיז והניע אותו, ואשר על כן הוא מכיר את המציאות מכח הדעת. למעלה מכל הכוחות הללו, הכח השורשי של הכרת מציאות הוא הנקרא "אמונה".

אמונה זהו בעצם שורש הכוחות להכיר מציאות [רמז בעלמא לדבר, "מציאות" נקראת כך מלשון "צא", יצא, נתגלה. שורש המילה "אמונה" - א' מ' נ', בגימטריא "צא". הו"ה - אדנו"ת, השילוב הידוע]. כל הגדרת אמונה בשורש עניינה הכרת מציאות, "להאמין מציאות הבורא יתברך".

כח האמונה - הכרת המציאות בשורשה, שאר הכוחות - הכרת המציאות בהתפשטותה

שורש ההכרה היא רק אמונה. החכמה, הבינה, הדעת, חמשת החושים המתפשטים, ראייה שמיעה ריח טעם ומישוש, אלו הם ענפים של הכרה. כל הכרת מציאות בנפש בשורשה נקראת אמונה. בלשון החיצונית הגדרת אמונה היא, דבר שאינני תופס בחמשת החושים, דבר שלא ראיתי, לא שמעתי, לא הרחתי,

פרק ו' | האופן למעשה של צירוף היראה והתורה.

צריכים להבין, שהדברים הללו הנים מהיסודי יסודות של עומק נקודת העבודה בכלל ועסק התורה בפרט, שזה עיקר סוגייתנו השתא בפרט שהיא כלל הכל.

כל זמן היות האדם לא מכין את עצמו לדברים, הרי שכל החיים שלו הם בבל, בלבול, תערובת, הוא מערב מין בשאינו מינו, כלאים זה בזה, שעטנו, כי הוא מערב חלקים חיצוניים עם חלקים פנימיים. מי שלא מכין את עצמו לדבר, הוא מערב את עצמו בין זה לזה. כמו שהאדם סועד סעודת שבת, דגים ולאחר מכן בשר, אז כשם שמעיקרא לדינא (הלכה או מנהג) צריך לשתות דבר ביניהם להבדיל בין המאכלים, כך בקומת הנפש, צריך שיהיה סדר, סדר שהאדם מעמיד את עצמו באופן שהדברים באים זה אחר זה ולא באים בתערובת. על מנת שזה לא יבא בתערובת, חייב להיות שתהיה הכנה, כי אם הוא לא הכין את עצמו לדבר, אז הוא נופל לדבר, והוא מתערב עם הנקודה הקודמת שקדמה לעסקו השתא.

אבל בדיקות יותר כפי שנתבאר, אפילו אם האדם כן מתחיל להכין את עצמו לדבר הנוסף שאילו הוא נכנס, אבל אם ההכנה נעשית תיכף וסמוך מיד לנקודה הקודמת שבה הוא עסק, אז על אף שיש כאן בודאי הכנה, וזה עדיף לאין ערוך ממי שאינו מכין את עצמו כלל, אבל הכנה זו עצמה עדיין מחוברת באופן גמור לנקודה הקודמת שבה הוא עסק. יש כאן בודאי מקצת הבדלה, אבל מקצת בלבד ולא שלימות של הבדלה.

את השלב הראשון של ההכנה לכאורה כל מי שקורא את הנפה"ח בודאי מבין אבל את השלב הנעלם שנמצא בלשונו, והוא החלק הדק יותר של ההכנה, שמגיע כהבדלה של "ראוי לו להתיישב" זה גנוז ונעלם מחמת המציאות הרועשת האופפת את האדם ומחמת עיסוקו בדבר קודם.

אלו הם שני שלבים שהנפש צריכה להרגיל את עצמה לעבור בכל ענין וענין גדול שהיא הולכת להתעסק עמו. להבדיל את הענין הקודם מהענין הבא.

יש לנו שבת ויומין דחול, ונקודת ההבדלה "קדשהו" על היין, "זוכרהו" על היין, בכניסתו וביציאתו, נקודת ההבדלה בין היומין דחול לשבת, מהשבת ליומין דחול, וחוזר חלילה. כך גם במהלכי הנפש. שבת מצריכה "והכינו את אשר יביאו", "יושב ומצפה לביאתה" כדברי הרמב"ם הידועים, ולאחר מכן אחרי ההכנה שוב מציאות של הבדלה. כל זה הינו הסדר העמוק בעומק כח נפשו של אדם על עבודתו בכלל ועסק התורה בעיקר.

שלב ראשון א"כ למעשה, הוא לא שייך לבית מדרש בלבד: זהו סדר של חיים שהאדם מכין את עצמו לדברים הגדולים שאליהם הוא נכנס.

השלב השני, תחילת ההכנה למעשה, היא מגיעה באופן של השקט, כל אחד לפי מדרגתו ולפי שיעור דלילה, שהגיע לרוגע שראוי לפי נפשו.

מכאן יתחיל השלב הבא שסיביר לקמן בעז"ה הנפה"ח מה הוא צריך לעשות באותו זמן. אבל אלו הם שני השלבים שנצרכים כקניין חזק בנפש על מנת שהתורה תהיה בצורתה השלמה. ■ המשך בשבוע הבא - מתוך קובץ

שיעורים על ספר נפש החיים שער ד'

פרק ההתבודדות | מרבינו אברהם בן הרמב"ם

נוסיף יתר על כן. מלבד כח המדמה שהזכיר ר"א בן הרמב"ם, המדמה הוא עולם רחב מאד, וזכיר את הדברים בלשון קצרה מאד. כל השגת הנביאים היא במדרגת "וביד הנביאים אדמה" (הושע יב, יא), שמכח המדמה הנביאים משיגים. כיצד, הרי כל נבואה חלה בזמן של "פשוט גופך מעל נשמתך", ואזי המדמה מדמה את הציורים השכליים העליונים שהנשמה מקבלת מלעילא. כאן ר"א בן הרמב"ם עוסק בצד התחתון של המדמה, שהאדם רואה את הדברים החומריים, מתבונן בגדלות השכלית, והמדמה משמש שזה יהיה חי בציור כנגד עינו.

המדמה היותר גבוהה הוא בדיוק הפוך, הוא לא מתחיל מלמטה למעלה, ממה שהוא רואה בחוץ, אלא מכח ההשגה של הנבואה העליונה שמתגלה בנביא, הוא מלביש את זה בציור חושי של מדמה על מנת להשיג את הנבואה שהוא השיג. זו לא מדרגתנו שלנו, אלא זו מדרגת הנביאים, אבל שלימות מדרגת המדמה היא הפוכה בדיוק, היא לא מלמטה למעלה במה שהוא רואה בעינו שנחקק בציור המדמה והוא מתבונן בשכלו בדברים באופן חי, אלא להיפך, הוא מקבל שפע נבואי מלמעלה שבשביל להשיגו הוא מלבישו בכח המדמה.

יתר על כן, עומק תכונת המדמה באדם הוא עומק סוגיית ההתבודדות. ביאור הדברים, עיקר שם אדם נקרא מלשון "אדמה לעליון" (ישעיה יד, יד) כדברי רבותינו, מה הוא יחידי אף אני יחידי, "לפיכך נברא האדם יחידי". הוא יתברך שמו הוא היחיד שהוא יחיד, שאר כל הנבראים הם המון בריות לאין תכלית, אזי ביסודם הם לא מתבודדים כי הם המון בריות לאין תכלית. רק מכח המדמה הנברא יכול לדמות את עצמו לבוראו, וזהו שורש כח ההתבודדות בעומק, בלא שהיה כח של נברא לדמות את עצמו לבוראו, רק הבורא יחיד מתבודד והנברא אינו יכול להיות מתבודד.

הנברא יכול להתבודד רק מכח שיכול לדמות את עצמו ליוצרו, "גדול כחם של נביאים שמדמים צורה ליוצרה" (מד"ר בראשית, כז), הנביאים יכולים לדמות נברא לבורא. שם מונח עומק כח ההתבודדות, בכח המדמה שמדמה נברא לבורא, מה הבורא יחידי אף האדם יכול להיות יחידי, "ויותר יעקב לבדו" (בראשית לב, כה) מעין "ונשגב ה' לבדו ביום ההוא" (ישעיי ב, יז, ועי' מד"ר

וישלח, עז). ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת שיעורים על ספר

"המספיק לעובדי ה'" מרבינו אברהם בן הרמב"ם

אות יב - יג'

נביא משל להמחשת הדברים. אדם שלא זכה לשמור תורה ומצוות ומעולם לא למד תורה, הסתכלותו על התורה היא, שיש בתורה כמה ידיעות, כמה הלכות, וכמו שלהבדיל רח"ל ישנם שופטים שיושבים על כס המשפט ופוסקים על פי הבנתם, כך גם ישנם רבנים שיש להם מעט ידיעות ופוסקים את פסיקותיהם. אותו אדם אפילו לא מכיר ולא יודע את עומק אורך ורוחב כל התורה כולה, ש"ארכה מארץ מדה ורחבה מני ים" (איוב יא, ט), חכמה שאין לה קץ וגבול, הוא אפילו לא מודע לקיום של כך.

מעין כך בנמשל, אפילו אדם שלומד תורה מבוקר עד ליל, בסוגיא של הכרת עבודת האדם והכרת תכלית הבריאה נראה לו שהידיעות הכלליות ידועות לכך - לם פחות או יותר, אלא שצריך לעמול ולהתייגע, ויש הרבה ניסיונות, ומה שחסר בעיקר זה אולי עומק הרצון, הסייעתא דשמיא לפי זה להתמודד עם כל הניסיונות שישנם, לא לבטל תורה, לא לעשות דבר ולו קל כנגד רצון הבורא יתברך שמו, אבל הידיעות ידועות.

אולם אמיתתם של דברים הוא, כלשון הרמח"ל כאן - זה ודאי ענין שמבקש עיון הרבה להבינו על בורין בכל חלקיו. על מנת להגיע באמת להבנה מהי המציאות הפנימית של הבריאה, מהי תכלית הבריאה, ולפי"ז מהי עומק עבודת האדם, צריך עיון רב, לא פחות מעיון בסוגיות של הויות של אביי ורבא. זו היא דרכה של תורה.

הרמח"ל בתחילת ספרו מסילת ישרים אומר שהעבודה הפנימית רחוקה מרוב רובם של בני אדם - מהחכמים ומהבלתי חכמים. ומבאר שם את סיבת הדברים. הטעם שהיא רחוקה מהבלתי חכמים, מחמת שצריך חכמה כדי להבינה, "הן יראת ה' היא חכמה" (איוב כח, כח). והטעם שהיא רחוקה מהחכמים, מבאר הרמח"ל, מחמת שנראה להם שאין כאן חכמה. לדוגמא, אדם לומד ספר אורחות צדיקים, כיצד הדברים נראים לו, שהוא מסביר מהי מדת השמחה, מדת הזהירות, מדת הקנאה, ותוך כמה דקות הכל מובן, והוא לא רואה שיש כאן עומק גדול, עיון הרבה להבינו.

אולם אליבא דאמת, כל אדם ואדם צריך תקופה מסויימת בחיים לשבת וללבן את הסוגיא של תכלית חובת האדם בעולמו. כאשר הדברים בהירים ונהירים לו בדעת ומח, אזי יש את ההתמודדות להשיבם אל הלב ולקיימם למעשה. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת שיעורים

על ספר "דעת תבונות"

פרק ג' | כח הציור

ידוע המעשה שהיה עם החזו"א, שהוא התמקד פעם בראיית פרח והתבונן בו, ובשלב מסויים הפסיק ואמר שאם היה ממשיך להתבונן היה מגיע לעילפון מרוב התפעלות. זו בדיוק הצורה ההפוכה ממה שהאדם נולד, וכך האדם הופך את הדברים.

כאשר נפש האדם עולה בסולם שהוזכר כעת, אזי את כל התמונות שהיא רואה, היא רואה אותם במבט מדוייק והיא רואה אותם במבט של חכמה. ואז כשהאדם רואה את העולם, הוא רואה עולם אחר. זה לא אותו עולם שהוא ראה קודם, ולא אותו עולם שרואים שאר בני האדם. הרוב המוחלט של בני האדם הולכים ברחוב ורואים עולם אחד, וכאשר הוא הולך ברחוב ורואה (מה שאפשר לראות ובשיעור שראוי לראות וכו') הוא רואה עולם אחר. הוא חי בעולם של חכמה - "כולם בחכמה עשית" זה מה שהוא רואה, הוא רואה ציור מדוייק שפנימיותו היא חכמה.

כח הציור שבלימוד התורה

נחזור כעת לסוגיא של לימוד התורה. הצורה הנכונה של לימוד דברי התורה, היא באופן כזה שכאשר האדם לומד דבר הוא אמנם מצייר אותו, אך החכמה מבוררת וחזקה לכשעצמה. הציור הוא הכלי והחכמה היא האור, והאור שולט על הכלי ולא הכלי על האור, זוהי צורת הלימוד האמיתית.

ואמנם, ישנו עוד סוג של כח ציור דק יותר, שהוא "הסדר שבחכמה". זה לא החכמה שבציור המבארת את הציור, אלא זה ציור שבתוך החכמה עצמה, והוא המוזכר בלשון רבותינו "הבן בחכמה". זו צורת הציור שבתוך החכמה עצמה, שהוא הסדר שמרכיב את החכמה. וככל שכח הציור הזה נמצא בנפשו של האדם, אז בעצם כל דברי התורה שלו נבנים בצורה של "סדרים". כמו שהמשניות נקראים ששה "סדרים" משנה, כי הם בנויים באופן של סדר.

יש להתבונן ולהבין ש"סדר" אינו רק העמדת דבר אחר דבר, אלא זהו "ציור". וציור שכלי, זהו סדר שכלי שעומד בשכל שלב אחר שלב כציור.

המעמקים הפנימיים ושורש כח הציור שבנפש הוא "סדר". ואף שבעצם כל ציור בנוי מסדר, שהרי לדוגמא, כאשר לוקחים ציור המחולק לחלקי פאזל, מחברים אמנם את החלקים לפי סדר, אך הציור הוא ציור לעצמו, ויש את החכמה והמחשבה שצריך להכניס לתוכו, ובזה היה כל מהלך הדברים עד כה להתבונן בציור מכח חכמה. אולם כעת התבאר בעומק יותר, שיש את השורש של כח הציור בקומת נפשו של האדם שהוא הסדר, והוא ציור דק. וככל שהאדם בונה את כח הסדר שבמציאות החכמה, אז הציור שבפועל הופך להיות מדוייק יותר. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת

שיעורים "דע את תורתך דרכי הלימוד"

אבד | לא תראה את שור אחיך

כתיב (במדבר כא, ל) "ונירם אבד חשבון". ואמרו (ב"ב עח ע"ב) ונירם, אמר רשע אין רם. אבד חשבון, אבד חשוב חשבונו של עולם. שהנה כתיב "אלקים עשה את האדם ישר, והמה בקשו חשבונות רבים". והרי שעצם מדרגת חשבון, זהו אבדה של מדרגת היושר. ובמדרגת חשבון גופא מהותה כמ"ש (שם) על כן יאמרו המושלים וגוי, אלו המושלים ביצרם, בואו חשבון, בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה. כי מהות היושר בעולם בלא חטא, עבירה. אולם כאשר חטא נכנס לתפיסה שיש מצוה ועבירה, ולפיכך נתחדש חשבון זה הפסד מצוה ושכר עבירה.

וביותר מהות חשבון צרוף של פרטים, כמ"ש (שם ט ע"ב) וילבש צדקה כשריון, לומר לך, מה שריון זה כל קליפה וקליפה מצטרפת לשריון גדול, אף צדקה כל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול. והבן שהמהות הפנימית אחדות, אחת. וע"ג יש לבוש של התפרטות, והוא נקרא קליפה שחופפת על האחדות. ולכך המשילו דוקא לקליפה של שריון, קליפה שמצטרפת, כלומר תפיסת התפרטות. וכאשר נעשה מדרגת אבד חשבון אזי לא רק שהאחדות, הישרות, נתכסה ונעלמת, אלא אף חלק מן הפרטים נאבדים, וזהו אבד חשבון. כי כאשר אינו מחשב בהכרח חלק מן הפרטים נאבדים, כי העושה חשבון נותן דעתו על כל פרט, משא"כ מי שאינו מחשב.

וזהו שאמרו שם, כי אש יצאה מחשבון וגוי, תצא אש ממחשבין ותאכל את שאינן מחשבין. כי כאשר האדם מחשב, אזי כל פרט נעשה חשוב, חשבון חשב-ון. בבחינת דבר שבמנין לא בטיל. וכמ"ש (ע"ז ד ע"א) אפילו אין ישראל עושין מצוה לפני כי אם כפיד של תרנגולין

פרק ב' | קשר חיצוני ופנימי רצונות הנפש

עם איזה חלק בנפש האדם מזהה את עצמו? בשעה שהתינוק נולד רמת המודעות שלו לעצמו היא מאד מאד קטנה וכמעט בלתי קיימת, ככל שהוא הולך וגדל הוא מתחיל לאט לאט להיות מודע לעצמו.

ובתחילה המודעות שיש לאדם עם עצמו היא מודעות לרצונותיו. לכל אחד ואחת מאתנו ישנם רצונות וכח הרצון הוא הכח המתפתח אצל האדם יותר בגילוי משעה שהוא נולד, כשהוא תינוק הוא רוצה לינוק, רוצה לישון, רוצה שיאהבו אותו וכו'. וכשהוא גדל יותר הוא רוצה משחקים, רוצה להגיע למקומות מסוימים וכדו'. וכך על זו הדרך מתפתחת אצל התינוק תנועה שלימה של גילוי רצונות אף שכמובן הוא לא מודע שמתפתחת אצלו קומה של רצונות, אך זהו התהליך שהוא עובר.

כשהוא גדל יותר ומגיע לגיל ילדות והלאה הוא מתחיל להכיר את עצמו מתוך מה שהוא רוצה הן במודע והן שלא במודע, במבט זה של ילדות הוא סבור ש"האני" שלו זה מה שהוא רוצה. הוא מוצא את עצמו אומר "אני רוצה את זה...ואני רוצה את זה..." לפיכך נתפס אצלו שהמציאות שלו היא רצונותיו. כך הוא מתפתח וגדל ונמצא שהקשר שלו לעצמו הוא קשר שנמדד לפי הקשר לרצונות שלו.

זו יכולה להיות תפיסת האדם משעה שהוא גדל ויתכן מאד שעם תפיסת ילדות זו הוא גם יסיים את חייו אם הוא לא יעמוד ויעמוד לברר עולם אחר.

הרצונות - מציאות מתחלפת ומשתנה

אם האדם מזהה את עצם מציאותו עם רצונותיו וזהו הקשר שלו לעצמו, צריך לדעת שגם הקשר למה שאני רוצה זהו קשר חיצוני ולא קשר פנימי! וזאת מדוע?

כידוע הרצונות של כל אחד ואחת משתנים ומתחלפים מגיל לגיל מתקופה לתקופה וממצב למצב, אותם רצונות שהיו לו בילדותו התחלפו והשתנו בנערותו לרצונות אחרים, וכשהוא גודל יותר ומקים בית הוא כבר רוצה דברים אחרים...

הרצונות של האדם הם ברי חילוף וא"כ בהכרח שהם אינם העצמיות של האדם, שהרי אם הרצונות היו עצם המציאות של האדם בשעה שמתחלפים רצונותיו הרי הוא כאדם שחתכו לו את ידיו וחתכו לו את רגליו כי עצמיותו השתנתה...

אלא ברור הדבר שזה לא כך, עצמיות הנפש לא משתנה והרצונות שהאדם רוצה הם רק כלבושים שמלבישים את הנפש ואינם העצמיות של הנפש, ולכן האדם יכול לרצות בבוקר דבר אחד ובערב דבר אחר כאדם המחליף את לבושו. נדגיש שאין אנו מדברים כעת על עצם כח הרצון שבאדם אלא על הדברים שהוא רוצה, מה שהאדם רוצה אלו הם רצונות שאינם עצמיות הנפש אלא הם לבושי הנפש. ■ המשך בע"ה

בשבוע הבא - מתוך קובץ שיעורים על תפקידן של בנות ישראל.

בהעלותך | ב-ס

ויכבסו בגדיהם. ויכבסו, כ-בס. והנה יציאת בני מצרים היה באופן של "ויסב", לשון סוב, סבוב, פן ישובו מצרים. ומעין היציאה כך שורש הכ- ניסה לא"י שיש בה ז' עמים. ואחד מהם "יבוס" סב-יוי. ועליו נאמר (יהושע טז סג) ואת היבوسی יושבי ירושלים לא יכלו בני יהודה להורישם וישב היבوسی את בני יהודה בירושלים עד היום הזה. וע"ז כתיב סובו ציון והקיפוה. וזהו בחינת סבל מן היבوسی שלא נסתלק מא"י אלא נשאר סביב לה. והבן שיש ז' עמים, ועוד ג' עמים, קני קנזי, וקדמוני, שג' אלו רק לעת"ל יכבשו, והממוצע בין ז' אלו לג' אלו הוא יבוס, שאע"פ שהוא מז' עמים שמצוה להורגם, מ"מ עדין נשאר בא"י, שהוא מעין ג' אלו שלא צוו לכובשם השתא. כי בתוקף מדת הגבורה שבו (עיין ספר המפואר הקד- מה) עדיין תקיף וחזק בא"י.

ועיין קהילת יעקב (ערך יבוס) ואמר יבוס לשון דריסה, (תהילים ס"ד, קח, יד) יבוס צרינו, בוססו את חלקת (ירמיה יב, י) והיינו שעדין יש לו דריסת רגל בירושלים. ועיין ספר עשרה מאמרות (מאמר חקור הדין ח"ד פ"ד) שכתב, "ואין ספק ששם יבוס נגזר מלשון דם תבוסה שהוא תערובת הדם שיצא מחיים עם הדם שיצא לאחר מיתה". ולפ"ז זה גדרו של יבוס, תערובת, שעדיין מעורב בישיבתו יחד עם בני" ששם שיצאו עם בני" ערב רב, ומחמתם נצרך "ויסב" את העם, ערב רב כנודע, כן בכניסה לא"י יש מעין אותו ערב רב, תערובת עם בני" והוא היבוס. ועיין עוד בדבריו שם וז"ל, ובימי יהושע כתיב, ואת היבوسی יושבי ירושלים לא יכלו בני יהודה להורישם, ובספרי פרשת ראה, אמר ר' יהושע, יכולים היו אבל אינם רשאים וטעמא דמילתא, כי היתה המצוה הזאת מיוחדת לדוד ואנשיו. עכ"ל. והבן שדוד, ממוצע בין וי-ז לעוה"ב, כן יבוס כנ"ל בין ז' עמים מדרגת עוה"ז, לג' עמים מדרגת עוה"ב.

ועיין ילקוט ראובני (חיי שרה, אות כט) וז"ל, כשבא אברהם לקנות מערת המכפלה שהוא דרך עיר יבוס, וע"ש נקרא יבוס, לא מכרו עד שכרת עמהם ברית ונשבע שכשיכנסו בניו לא"י לא יקחו ארץ יבוס כ"א ברצון עיר יבוס וכו', וכשבש (דוד) עיר יבוס עם כל זה קנאו במאה שקלים אותו יבוס היה מניע אבימלך וכו' עיי"ש. והבן שיש אחיזה ליבוס במערת המכפלה טרשים של א"י. ויש לו אחיזה במקום ארון של קה"ק. וע"ש כן נקרא ארונה היבוס, ארון-ה (עיין מגלה עמוקות וישב) ולכך נקרא יבוס לשון אבוס, כמ"ש חז"ל, שהוא אבוס מטובה של א"י. ולפיכך הוא בחינת סיבוב, שסובב ומקיף את כל א"י, מן מקום טרשים מערת המכפלה עד מקום ארון. ואצלו מתקיים כבס בין לבושו, כבס כ-בס כי כבוס לשון סוב, שסובב ומחזיר הבגד למצב הראשון בנקיותו. (ולהיפך סנחריב, סב-נחרי, מבלל האומות ומסובבם מהכא להתם ומהתם להכא. והופכם למובסים). ואיתא בירושלמי (עיין ילקוט שה"ש קע"ב), שגלגולותו של ארונה היבוס נמצאו תחת המזבח. גלגלת לשון גלגל המסתובב. (ועיין בספר שיח יצחק חלק א', דרוש בענין ב' נונין של ויהי בנסע אות קנד ואילך).

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: אבוס, סבא, יבוס, כבס, סביב, סבל, אביאסף, סב, יסתבל, נסב, סבתא, מובס, מוסב, סנחריב, תבוס.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

שמנקרין באשפה, אני מצרפן לחשבון גדול. והנה כח האש שלוקח דבר קטן ומגדילו, כי עץ קטן נעשה ללהבה גדולה מן העץ. וזהו שאמרו תצא אש ממחשבין, שיוצרים חשיבות לדבר ע"י חשבונן, והגדלתם ע"י החשבון זהו בחינת אש, ותאכל את שאינן מחשבין. ולפ"ז כאשר אינו מחשב, אינו מחשיב את הדבר, וזהו איבוד נוסף בהעדר חשבון. ובעומק ע"י האש נעשה אור, שהוא הנאבד הראשון כמ"ש לעיל. ועי"כ זהו השבתו. וזש"כ (במדבר לב, לז) ובני ראבון בנו את חשבון. ראובן, אור-בן. בונה את חשבון, חש"ו-בן. מאיר את החשבון. כי מי שאינו מחשב הוא בבחינת חש"ו.

והנה מקום ההתפרטות הגמור באדם הוא במקום שערותיו, והם אינן נתנם למנין, אין בהם חשבון, שעור, אלא השערה. והוא בחינת עשו איש שעיר. ועיין בספר צרור המור (פרשת פנחס) עשו הרשע שהוא איוב לישראל ומבקש רעתם, וזמן יבא שיאבדו. וזהו אבד זכרם המה, שאבד אלו הזכרון שיש להם באלו הימים. כי תמצא כי ביום הראשון כתב שעיר עזים, וביום השני ג"כ כתב שעיר עזים, וביום הרביעי כתב ג"כ שעיר עזים. והסימן שלהם אבד. אבל בכל שאר הימים לא כתב שעיר עזים אלא שעיר חטאת. והבן שעשו אש דקלקול ועליו נאמר תצא אש ממחשבין, יוסף, "בית יעקב אש ובית יוסף להבה", שמגדיל הדבר ללהבה כנ"ל, ותאכל את שאינם מחשבין, עשו. ואזי בית עשו לקש.

ועיין מהר"ל (אור חדש פרק ט) עמלק הוא קש (צורת שער) כדכתיב (עובדיה יח) ובית עשו לקש, בשביל שהוא ראשית הוא נאבד, כדכתיב (במדבר כד, כ) ואחריתו עדי אבד. וזה כי הקש הוא גדל תחלה קודם התבואה, אבל לענין האבדון תחלה, כי אחר שהוציא התבואה משליך הקש לאבדון. ■ המשך בע"ה בשבוע

הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

אור א"ס

אגף. א-ג"פ. א - אור א"ס, ג"פ, ר"ת ג' פרקים. כי כל העולם בסוד שלש, כמו שמבואר במבנה של ספר יצירה, ג' אמות, אמ"ש הם שורש הכל. והשורש קב"ה ואורייתא וישראל. וכן שליש ים, שליש יבשה, שליש ישוב, ועוד דוגמאות רבות. וכל דבר נחלק לשלש בבחינת חב"ד, חג"ת, נהי"ם. ועיין משכיל לדוד (בראשית פמ"ט, פכ"ב) ולשון תלמוד מצינו הרבה כיוצא בזה, אל"ף יסודי שפעמים נופל, כמו "אגף", שמצינו "עד בין האגפים", ובמקום אחר מצינו "שיבש גפה", גף של גוף. והיינו שנעלם אור א"ס, ונגלה רק הנברא שבו. ג' פרקים. ועיין ספר השרשים לרד"ק, וכתב אדוני אבי, כי האלף נוסף. ופירושו כנפיו, וכו', ודומה ללשון ארמית שקורין לכנפים גפין. ולשטתו, מעיקרא יש רק גילוי של תפיסת נברא, ג"פ, ג' פרקים כנ"ל. ופעמים נוסף אור א"ס, א'. ושורש המחלוקת באותיות שתחלתם א' אי הוה עיקר או לא, האם צמצום כפשוטו אם לאו. אם צמצום כפשוטו, האל"ף רק תוספת. אולם אם צמצום אינו כפשוטו האל"ף הוא עיקר. והבן מאוד מאוד.

צמצום

ג' בחינות בצמצום. א. סילוק, חלל ראשון. ב. מחיצה. בתורת מהר"י סרוג נעשה קיפול של האותיות. י"א על י"א. וכן יש מחיצה של בינה שלא יחזור אור א"ס לתוך החלל. ג. תערובת ושורש לגילוי עץ הדעת טו"ר. ועיין רבי סעדיה גאון (נחמיה פ"ז, פ"ג) צמיד פתיל (במדבר יט, טו) מתרגם, "מגופת שיע". והוא הכיסוי שסוכרין בו החביות, כדתנו, במגופת החבית (ועיין ב"ק קה ע"א, אגף חציה, חציה דייקא). והכנפים שמם אגפים, לפי שסוככין ומכסין על גוף העוף. ונעל בעדו (שופטים ג, כד) מתרגם, ואגף. מחיצה.

כן הוא בחז"ל פעמים רבות כגון (פסחים פ"ז, מ"ב) מן האגף ולפנים (ונדרים נו ע"ב). ולכך פעולת נעילת דלת - מחיצה, נקראת אגף. כמ"ש הרמב"ם (פירוש המשניות פ"ז מ"ד) ואגף הוא נעילת הדלת, מגזירת יגופו הדלתות.

ועוד. מצרים, לשון מיצר, צמצום. ויש בחינת מיצר, צמצום בתוך מצרים עצמה, שלא יצא משם עבד מעולם. ויש בחינת מצרים בזמן היותם רודפים אחרי בני"י, וסגר עליהם הים. ואמרו (שהש"ר ב, לה) תני דבי ר' ישמעאל, בשעה שיצאו בני"י ממצרים, למה היו דומים, ליונה שברחה מפני הנץ, ונכנסה לנקניק הסלע ומצאה שם נחש מקנן, ונכנסה לפנים, ולא היתה יכולה להכנס שעדיין הנחש מקנן, תחזור לאחור לא תהי יכולה שניץ עומד בחוץ, מה עשתה היונה, התחילה צווחת ומטפחת באגפיה כדי שישמע לה בעל השובר ויבא ויצילה, כך ישראל היו דומים על הים, וכו'.

קו

בחינת א-ג. לשון גוף (עיין להלן ערך יחידה). כי הגוף שורשו בקו אחד (משא"כ ידים ורגלים בצדדים שורשם בג' קוים). ועוד. קו, חוט. ועיין (חולין מו ע"א) שמבואר שחוט השדרה בעוף הוא עד בין האגפים. כי חוט השדרה שורשו בקו - חוט, אור א"ס. ובדקות יש

את עצם הקו, ואת התפשטות הארתו, ולכך נחלקו שם רי ינאי ור"ל, אי חוט השדרה עד בין אגפים, או למטה מן האגפים. עיי"ש.

עיגולים

עיין רש"י (יחזקאל לח, ו) וכל אגפיה, כל סביבה. ושורש סביב, עיגול. ובעומק צורת החלל עגול, וסביבותיו אור א"ס. ומשם השורש לכל אור מקיף מסביב. ולכך אגף לשון מחיצה, וצורת עיגול צורת מחיצה לדבר. ועי"כ ישנה שמירה סביב בעצי גפר (בראשית ו, יב). ועיין (זבחים נה ע"ב) מוגף כנעול דמי. כעיגול סגור. ועוד. עיין (יומא יט ע"ב) גבי ההוא צדוקי, וי"א ביציאתו (מקה"ק) ניגף, דתני רבי חייא, כמין קול נשמע בעזרה שבא מלאך וחבטו על פניו, ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל (עיגולים) בין כתפיו שנאמר ורגליהם רגל ישרה, וכף רגלם ככף רגל עגל. והבן שלעולם יש כמין אגף, מחיצה בין קדש לקדש הקדשים, זולת לכה"ג ביוה"כ שהותר להיכנס, וכשאינו ראוי, חל האגף על הכהן גדול ונעשה נגף. ועיי"ז ניגף אותו כה"ג צדוקי.

יושר

מקו אחד נעשה ג' קוים. אגף בחינת גוף, ומקו אמצע ששורשו קו אחד, נעשה ג' קוים, ונעשה עיי"ז אגף, כי האגפים נמצאים לימין ולשמאל, ומגלים מדרגת ג' קוים. ועיין (חולין נב ע"א) וא"ד, בתרי גפי כ"ע לא פליגי דאסור (אם נתרסקו), כי פלגי בחד גפא, מאן דשרי א"ל אפשר דפרח בחד גפא, ומאן דאסר, כיון דבהאי לא מצי פרח בהאי נמי לא מצי פרח. והיינו ג' קוים, גופו, ותרי גפי. ולא מצי פרח אלא בשלשתם. וזהו בשורש ג' קוים. אולם ת"ת, פעמים נוטה לחסד, ופעמים נוטה לדין, ואיכא רק גפא חד. גופו, ת"ת, וחסד, או דין, ימין או שמאל.

שערות

אגף, כנף, לשון כנופיא, כמ"ש הרמ"ק (ערכי הכינוים, ערך אגף). ושערות ראשו של אדם הם בצורת כנופיא. והן הפסולת שבאדם שעליהם חל הנגף, מגפה, העדר חיות (עיין ערך חיה). וכנגד מגפה, שמהותה כנופיא של קלקול, שמתים רבים מכח כנופיא, איכא קטרת, כמ"ש (שבת פט ע"א) שמלאך המות מסר למשה את סוד הקטרת. קטרת, קשר, כנופיא לעומת כנופיא. ואמרו (ברכות ד ע"ב) תנא מיכאל באחת, גבריאל בשתיים, אליהו בארבע, ומלאך המות בשמונה, ובשעת המגפה באחת. והרי שמגפה יוצרת משמונה אחת, כנופיא דקלקול, לעומתה קטרת כנופיא דתיקון, כנ"ל.

אזן

אורות האזן מתפשטות עד שבלת הזקן, והוא תחלת החושים שמתפשטים לתתא (מקביל לדיקנא כנודע). ואגף להיפך, מעלה מתתלא לעילא. אח"פ הורדה ממקום חב"ד, ראש, למקום חג"ת, גופא לשון אגף. ואגף להיפך, מעלה גופא ממקום חג"ת למקום חב"ד.

ועוד. כנפים נמצאים בצדדיו של אדם, ושרשם באזן שנמצאים בצדדיו, משא"כ שאר נקבים.

חוטם

אגף אותיות אף-ג. בחינת ב' נקבים, ומחיצה המבדלת ביניהם. והנה אמרו (חולין נז ע"א) חזקיה אמר אין ריאה לעוף. ור' יוחנן אמר יש לו, וישנה כעלה של וורד בין אגפים. ריאה מקום גילוי הרוח. ועיין זוה"ק (פנחס רלה ע"א) ורוחא דנשיב מכנפי ריאה, נשיב על תרי נוקבא חוטמא. והבן שכח שהגפים בעוף לעוף, לר"י זהו מכח ריאה שבה גילוי הרוח, מכח כך עפה ועולה, תנועת רוח, ברוח.

ועוד. מחיצה - אגף. ובא"ק נפרס מחיצה, פרסא מקום החזה, שעד שם מגיע אורות החוטם, ולאחריו עד הטבור, מקום התפשטות אורות הפה. ועיין רש"ר הירש (כי תשא, פ"ב פל"ה, ד"ה יגף) נגף הוא בהוראה מוגברת. והבן, שנגע בא על חטא הפה כעין מרגלים שנשתרב לשונם לטבורם, שורש תחילת אורות הפה, והתפשטותם עד הטבור. משא"כ נגף. תחלתו בחוטם, כנ"ל, והתפשטות עד החזה.

פה

אכילה. ועיין פירוש המשנה לרמב"ם (טהרות פ"א מ"ב) וראשי אגפים וכו', קצוות הכנפים וכו', לפי שהמקומות הללו בליטות יבשות והם נחתכים מן העוף ונורקים, אלא אם כן היה עוף שמן מאוד מאוד משארים אותם וראוים הם לאכילה, והוא מ"ש ר' אסי שכן מניחין הפוטמות, ותרגום בריאות בשר, פטימן בשר. ועוד. הפה, שפתים, מקום הנשיקה, ומתהפך מנשק לנקש אם נעשה בכח, משא"כ נשיקה בנעם. ועיין רע"ב (פסחים פ"ז מ"ב) אגף קרי כל מקום הגפת הדלתות שהוא חופף ונוקש שם כשסוגרים.

עינים - שבירה

עיין (חולין נז ע"ב) לגבי דין של נשתברו אגפיה, אמרו, ואלו כשרות בעוף, נשתברו גפיה. ועיין רמב"ם (שבת פכ"ה הכ"ו) תרנגולת שברחה, אין מדדין אותה מפני שהיא נשמטת מן היד ונמצאו אגפיה נתלשין. ועיין (חולין נב ע"א) לגבי ריסוק אברים של גפי, בחד גפי ובתרי גפי, שנחלקו בו. ריסוק אברים, שבירה. ושם (נו ע"ב) נשתברו גפיה.

ועוד. כתיב (יחזקאל כד, טז) בן אדם הנני לוקח ממך את מחמד עיניך במגפה. מגפה מיתת אגף, נגף, מיתה בכנופיא כמ"ש הרמ"ק, כנף, כנופיא. ושורש המיתה ראייה שבו השבירה. שם מקום הנגף, מגפה. וזהו שורש מיתת מרגלים שכתוב (במדבר יד, לז) וימתו האנשים מוציאי דיבת הארץ רעה במגפה. וחטאם היה כמ"ש (סנהדרין קד ע"ב) מרגלים, שאמרו בפיהם מה שלא ראו בעיניהם. ומצד התיקון של מיתה אמרו (זבחים סד ע"ב) כיצד מולקין חטאת העוף, אוחו גפא בשתי אצבעות, ושתי רגלים בשתי אצבעות, ומותח צוארה על רוחב גודלו ומולקה.

עתיק

לשון העתקה, וכח הגפין שע"י עולה ממדרגת חג"ת למדרגת חב"ד. ועיין שו"ע (יו"ד שנג ה) בן ל' יום גמורות (שמת) יוצא בגלוסקמא (פירוש, ארון, וישם בארון (בראשית ז, כו) ת"י, ושיון יתיה בגלוסקמא) הניטלת באגפים. (פירוש נסר רחב, ופירוש

אגפים זרועות). כלומר אגפים - זרועות, שע"י ניטל ממקום למקום. ועוד. יש בחינת השתלשלות, סדר לדברים, אריך. ויש בחינת דילוג, עתיק. ושם הדברים נעשים כביכול פתאום. ועיין רש"ר הירש (לך לך, פ"ב, פ"ט, ד"ה ויסע) נגף, דחיפה פתאומית. מגפה, מיתה פתאומית בידי שמים. ועיין (מו"ק כח ע"א) ת"ר מת פתאום זו היא מיתה חטופה, חלה יום אחד ומת זו היא מיתה דחופה, רבי חנינא בן גמליאל אומר, זו היא מיתת מגפה.

אריך

בו מחילת עונות, ארך אפים, והוא הארת יו"כ, כנודע. ועיין רש"י (ב"מ צג ע"ב) סיגפה, עינה ברעב, או העמידה בקיץ בחמה ובחורף בצינה, לענות נפש (במדבר ל) מתרגם לסגפא נפש. ובויה"כ ע"מ לעורר הארת אריך הננו מסגפים גופנו ברעב, ועי"ז נעשה אגפים, והננו מתרוממים למדרגת אריך. ועוד. עיין (ר"ה יח ע"א) ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל, עשרה ימים מאי עבידתייהו, וכו', רב נחמן אמר רבה בר אבוה, אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ. שאזי מאיר אור אריך ובטל נגף. ואחר י' ימים אלו דוקא, כתיב ויגף ה'.

אבא

בחינת אב בחכמה. ואמרו (ב"מ קח ע"א) אמר רב יהודה, הכל לאיגלי גפא, ואפילו מיתמי, אבל רבנן, לא, מ"ט, רבנן לא צריכי נטירותא.

אמא

אמרו (חולין קמא ע"ב) גבי שילוח הקן, שילוח האם. במה משלחה, רב הונא אמר ברגליה, רב יהודה אמר באגפיה, דהאי כנפיה ניהו. ועוד. כתיב (משפטים כא, כב) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה. ועוד. עיין (סנהדרין פב ע"ב) גפתה לאמה, פרש"י, הנאיפה אמה, כלומר הוציאה שם גפתייה על אמה, שכיון שזינתה קורין אותה זונה בת זונה.

ד"א

צורת אדם, ז"א, שם מ"ה גימ' אדם, כנודע. ועיין אדרת אליהו (יחזקאל פ"א פ"ו) כרוב הוא צורת אדם, רק שהוא עם כנפים. והבן שצורת אדם מתחלה ו"ק, ואח"כ נוסף לו חב"ד, מוחין. ועלו חלקי חג"ת ונעשו חב"ד כנודע. ואופן עלייתם ע"י כנפים, אגפים. וזהו ג"פ, שנעשה ג"פ, שתחלה היה ב' פרקים, ו"ק, חג"ת, נהי"ם. ונעשה ג' פרקים, חב"ד, חג"ת, נהי"ם.

נוק

עיין מלבי"ם (יחזקאל פ"ב פ"ד) אגפיו, תרגום כנפים, גפין, הנלויים אליו ככנף אל הגוף, כמו והיו מוטות כנפיו (ישעי' ח). ועי"ש (פ"ז, פכ"א) אגפא, כל נשיו והתלויים בו. כי האשה בחינת נלוה אל האדם ככנפים. ועוד. כתיב (שלח יד, לז) וימתו האנשים מוציאי דיבת הארץ רעה במגפה. ארץ, נוק'. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד

לעלון זה - לאהרות, הערות, והוספות: rav@bilvavi.net

שאלה שיטות לגמילה ע"פ תורה

שלום רב,

ברצוני לשאול את הרב האם יש שיטות לגמילה מעישון ולירידה במשקל ע"פ תורת ישראל, שאותן אני יכול להציע למטופליי?

תשובה

בס"ד

הדרך שבה אנו דורכים היא דרך "ארבעת היסודות", שדרכה האדם מאזן את תכונות נפשו ועי"כ את מעשיו. שורש העישון ועודף משקל הוא תולדה של תנועה נפשית בלתי מאוזנת. ולכך הפתרון הוא איזון כוחות הנפש, ושורשיהם, ארבעת היסודות.

לדוגמא. הגררות לעישון יכולה לנבוע מחוסר איזון של כמה יסודות, ולפי"ז אופן הטיפול ישתנה.

אש: מתוך התגברות כעס.

מים: הגררות לתאווה שבעישון.

רוח: חיפוש תנועה מתמדת נעימה, ותנועת העישון, בליעה ופליטת רוח, משקיטה את תביעת תנועה זו.

עפר: הרגל נעורים שהתחיל כשטות בעלמא ועתה נעשה קבע מתוך עפר המכביד.

וכן היגררות לעודף משקל יכול לנבוע מחוסר איזון של כמה יסודות, ולפי"ז אופן הטיפול.

אש: הרגשת חסר פנימית, מתוך כילוי פנימי, שתובע תדיר מילוי. ויסוד חסר זה התגברות האש המכלה.

מים: תאווה, הגררות אחר אכילה.

רוח: תנועה תמידית מסביב לאכילה, ואכילה גופא.

עפר: תחושת "בטן מלאה", כבדות. ועד שלא חש כבדות זו אינו מרגיש ששבע. היפך עצת הרמב"ם שתמיד יאכל שליש פחות.

שאלה כוחות רוחניים

שלום, רציתי לדעת האם מותר מבחינה רוחנית לחדור לפרטיות של מישהו, וכביכול לעשות בו מה שאתה רוצה? נניח מי שחונן ביכולת רוחנית לראות דברים, יכול להסתכל מתי שבא לו על כל אחד בלי רשות? ואנשים שיכולים לצאת מהגוף שלהם, מה

שנקרא לטייל בין מימדים יכולים לשלוט באחרים? או לפגוע בהם כרצונם? השם רואה גם את זה לא?? הוא מסכים לזה? הם ייתנו על זה את הדין בשמיים? מותר להם כי הם נשמות גדולות? וכיצד משהו פשוט מגן על עצמו? כשהוא לא יכול לראות אותם. תודה

תשובה

בס"ד

בעולם המעשה המחייב הוא תרי"ג מצוות וז' מצוות דרבנן וכל דברי קבלה ושאר דינים איסורים גזרות וכו' דרבנן.

ככל שאדם עולה יותר בסולם בכל עולם המחייב הוא לפי אותו עולם, מלבד מה שמחויב בעולם התחתון. שם החיוב מלשון חיבה, "חיבת הקודש מחיבתן".

בעולם התחתון כניסה לרשות ממונית שאינה שלו אסורה מדין גזל. כן הדבר בעולם העליון, כניסה לרשות שאינה שלו הוא גזל רוחני. דוגמא ממוצעת לכך הוא זכויות יוצרים בעוה"ז, קנין רוחני.

ולפיכך אדם רוחני אמתי אינו נכנס לעולם של זולתו רק בגדרי הדין, היושר, וההטבה. אולם ישנם בני"א שנמצאים בעולם רוחני שמעורב טוב ורע, הנקרא בלשון רבותינו בכללות עולם התמוך רות. ונפשם הבהמית מתערבת בכוחם הרוחני. והם ב' הבחנות: א. מצד מקור העולם הרוחני, עולם מעורב טוב ורע. ב. מצד נפש האדם, נפשו הבהמית בלתי מזוככת ומעורבת עם עולמו הרוחני להטותה לפי נטיתה.

וכשם שבעולם החומר יתכן שאדם יגזול מחבירו כן בעולם הרוחני הבלתי טהור יתכן מעין כך.

וכשם שבעולם הגשמי כח כל אדם ויכולותיו מוגבלות איש איש לפי ערכו, כגון כח נפשי, גופני, ממוני, וכו'. כן בעולם הרוחני כל אדם יש לו גבולות לפי ערכו.

וכשם שבעולם הגשמי האדם עלול להיפגע מזולתו, כן בעולם הרוחני הבלתי טהור. אולם ככל שאדם דבק בקונו ומאמין בהשגחה פרטית גמורה, כן א"א לו לשום נברא לעשות בו כרצונו, רק רצון הבורא שולט בו.

וזו בחירתו של האדם האם ח"ו לדבוק בכוחות השפלים ועי"כ דבק בעולם שניתן רשות למשחית להשחית. ומצד כך עלול להפגע על ידו. או לחלופין לדבוק בו ית"ש, ובאמונה טהורה, שרק הוא עשה עושה ויעשה לכל המעשים כולם. ■